

RESEARCHKOLLEKTIVET REDOX

Truslen fra højre

Årsrapport 2014

RESEARCHKOLLEKTIVET REDOX

Truslen fra højre
Årsrapport 2014

© Researchkollektivet Redox 2015
1. udgave, 1. oplag
Redaktør: Simon Bünger
Printed in Denmark 2015

ISBN: 978-87-92131-02-7

Researchkollektivet Redox
c/o Verdenskulturcentret
Nørre Allé 7
2200 København N
www.redox.dk
redox@redox.dk (pgp-nøgle kan findes på www.redox.dk)

Tidligere udgivelser fra Redox

Postboks 38 (2007)
Århus '08. En rapport om White Pride og Vederfølner (2008)
ORG – logen bag det ekstreme højre (2011)
Demokratiske nazister (2013)

Ophavsret

Artiklerne må citeres med tydelig henvisning til årsrapporten og vores hjemmeside www.redox.dk.
Artiklerne må ikke gengives i sin fulde længde uden tilladelse.
Det samme gælder billederne. Medmindre andet er angivet har Researchkollektivet Redox ophavsret på billederne. Vil du købe et eller flere fotos, så skriv til foto@redox.dk.

Forord

Det er første gang siden dannelsen af Researchkollektivet Redox i vinteren 2005-06, at vi udgiver en årsrapport. Tanken bag rapporten er at give plads til tilbageblik, men også fordybelse. I denne rapport ser vi tilbage på 2014 på den yderste højrefløj og bringer en gennemgang af de vigtigste tendenser og begivenheder, der har kendetegnet den fascistiske bevægelse i det forgangne år. Blandt andet bringer vi en reportage i tekst og billeder fra DNF's demonstrationsforsøg ved Christiansborg i maj, der på mange måder blev den definerende begivenhed i 2014 for både den nazistiske bevægelse og for antifascistiske modstand.

Samtidig var 2014 året, hvor debatten om politisk ekstremisme blev reaktualiseret i den bredere offentlige debat, bl.a. med SFI's mangelfulde og på mange måder useriøse ekstremismerapport, hvor vi også selv blev beskyldt for ekstremisme.

Vores journalistiske arbejde med at afdække det yderste højres strukturer og aktiviteter sker på baggrund af en reel trussel, ikke blot mod os selv og den øvrige venstrefløj, men også mod minoritetsgrupper og i sidste ende vores samfund. De historiske erfaringer med stærke, fascistiske bevægelser, og de aktuelle, i lyset af den nye bølge af højreradikalisme i Europa som følge af den økonomiske krise, viser vigtigheden i at kende de fascistiske organisationer.

I denne rapport bringer vi derfor en analyse af den konkrete og potentielle trussel, som en række nazistiske og højreradikale grupper udgør i det danske samfund. Vi mener at truslen fra højre er mere virkelig end nogensinde. Også internationalt, da hovedparten af de nationale organisationer på den yderste højrefløj indgår i internationale netværk. Derfor har vi bedt en række af vores internationale samarbejdspartnere i vores nabolande Norge, Sverige, Finland og Tyskland om at beskrive de vigtigste tendenser inden for disse landes fascistiske bevægelser. Deres analyser bringer vi ligeledes i denne årsrapport.

God læselyst!

Tak

Vi vil gerne rette en stor tak til vores samarbejdspartnere i det internationale researchnetværk: Reswearchkollektivet INFO, Researchgruppen, Antifa InfoBlatt, samt de finske researchere, der alle har bidraget med tekster om deres respektive hjemlande. Endvidere skal der lyde en kæmpe tak til alle, der gavmildt har støttet projektet økonomisk, samt alle, der har hjulpet til med baggrundsresearch, layout og fotografering.

Indhold

 Året der gik i Danmark	8
 Truslen fra højre	12
 DNF på gaden – 10. maj 2014	16
 Valgår og nynazistisk fiasko	24
 Nye satsninger i norsk nazisme	26
 Nazistiske gadepatruljer i Helsinki	28
 Pegida, Hogesa og nazister i krise	30

*Miljøet omkring White Pride er
i dag en skygge af sig selv,
både i fodboldsammenhænge
og når de går på gaden
af politiske årsager*

Året der gik i Danmark

 2014 blev som de foregående et år uden den store udvikling på den yderste højrefløj. Den største organisation, Danskernes Parti, har siden kommunalvalget i november 2013 ligget stille, og resten af den yderste højrefløj er fortsat spredt ud i en række mindre organisationer med begrænset aktivitetsniveau.

Denne gennemgang af det yderste højre i Danmark i 2014 starter i København, hvor de nazistiske gruppers aktivitetsniveau var øget i årets første måneder.

DNF I OFFENSIVEN

Den 15. januar blev en ung mand overfaldet på Mozarts Plads i Sydhavns kvarteret af tre personer, der sprayede peberspray i ansigtet på ham, slog ham flere gange og kaldte ham »røde svin«. Ifølge Redox' oplysninger har politiet ikke foretaget sigtelser i sagen. Gerningsmændene kommer fra misbrugsmiljøet omkring Mozarts Plads, der har personoverlap med den nazistiske organisation Danmarks Nationale Front (DNF).

Overfaldet fik den lokale antiracistiske organisation Racismefri By til at indkalde til en protestdemonstration den 25. januar. På dagen forsøgte en gruppe på 10-12 fascister fra organisationen Rightwings i to

omgange at angribe små grupper af antiracistister, der var på vej til demonstration. De blev senere på dagen anholdt af politiet. Få dage senere lavede 12 nazister primært fra DNF, men også det gamle naziparti DNSB og udbrydergruppen Nordfront, en kort markering ved en demonstration ved Christiansborg mod salget af DONG, før de blev gelejdet væk af politiet.

Knap to uger senere var Racismefri By igen på gaden i Sydhavnen, for at fjerne nazistiske klistermærker. Her forsøgte det lokale medlem af DNF, Michael Brix, at angribe aktivisterne, men endte med selv at blive overmandet og få bank.

Mindre end en måned efter begik DNF igen et overfald på Mozarts Plads. Det skete den 11. marts, hvor en ung mand, der var ved at fjerne et nazistisk klistermærke, blev slået ned af en kendt nazist fra området. Nazisten blev aldrig sigtet, men overfaldet fik Racismefri By til at indkalde til endnu en demonstration den 23. marts, der endte med at blive deres hidtil største.

Fire uger senere gennemfører anonyme nazister et hærværksangreb mod det venstreradikale kollektiv BumZen på Nørrebro i København, der bl.a. overmales med hagekors og får knust ruder.

ALL IN PÅ CHRISTIANSBORG

Som kulmination på sin gadeoffensiv i København, valgte Danmarks Nationale Front at indkalde til en demonstration på Christiansborg Slotsplads den 10. maj. Det var første gang siden besættelsestiden at organiserede nazister gennemførte en opreklameret demonstration i hovedstaden, men den blev dog ikke den ønskede succes. Omtrent 50 nazister fra ind- og udland nåede at demonstrere i cirka ti minutter, før de af politiet blev eskorteret ud af byen, da flere hundrede antifascistiske moddemonstranter løb slotspladsen over ende.

Efter fiaskoen på Slotspladsen var der i andet halvår af 2014 usædvanligt stille omkring DNF. To gange har medlemmer af organisationen deltaget i nazistiske koncerter i Sverige, de har afholdt en intern sommerfest og sat klistermærker op rundt omkring, men ellers har der været stille.

Det samme kan siges om den Kalundborg-baserede gruppe Rightwings, der havde en meget aktiv periode i første del af 2014, men siden har ligget stille.

Som tidligere nævnt stod gruppen bag to angreb på demonstranter i Sydhavnen den 25. januar. En uge før var Rightwings kørt i to biler til Korsør for at deltage i et

racistisk tæskehold arrangeret af Danish Defence Leagues tidligere talsmand, André Eiby. Arrangementet blev dog ikke til noget, da de var de eneste der dukkede op, udover en større mængde politibetjente.

I forbindelse med DNF's demonstration på Christiansborg Slotsplads 10. maj dukkede cirka 10 personer fra Rightwings op i området omkring slotspladsen, antageligvis for at søge konfrontation med moddemonstranterne. De blev imidlertid løbet over ende af mere end 50 antifascistiske demonstranter og måtte søge tilflugt bag politiet, der derefter kørte dem væk fra området i sikrede mandskabsvogne.

Siden da er Rightwings ikke set i forbindelse med højreradikale aktiviteter, og en række centrale personer lader i stedet til at være gledet ind i organiseret kriminalitet.

STILLE I JYLLAND

2014 blev et år, hvor der igen var relativt stille i Østjylland, i hvert fald sammenlignet med tidligere år.

Det store racistiske miljø i Aarhus, der de seneste årtier har været samlet omkring blandt andet Vederfølner, White Pride, DNSB's lokale afdeling, Århus mod Moskeen, ORG og dele af AGF's fanmiljø,

har de seneste år været i opløsning. De ældre generationer har fået faste jobs og stiftet familie, og tilgangen af nye fodboldater har været begrænset. Det betyder også, at nazisterne fylder meget mindre i det aarhusianske natteliv i dag end tidligere, og at mængden af overfald er dalet kraftigt.

Miljøet omkring White Pride er i dag er en skygge af sig selv, både i fodboldsammenhænge og når de går på gaden af politiske årsager. Alligevel stod den lille personkreds af relativt unge nazihoooligans bag fire overfald og overfaldsforsøg i Aarhusområdet i april 2014. Det var til gengæld også de eneste rapporterede tilfælde af nazistisk vold i Aarhus sidste år.

Siden lukningen af Vederfølner i november 2013 mangler det aarhusianske højreradikale miljø et politisk samlingssted. Danskernes Parti har godt nok sit hovedsæde i byen, men hidtil er det ikke lykkedes Daniel Carlsen at aktivere den store skare af erfarne højreradikale.

VALGTØMMERMÆND OG ANTIMUSLIMSK TOPMØDE

For Danskernes Parti blev 2014 et stille år efter partiets valgkampsoffensiv i efteråret 2013. Partiformand Daniel Carlsen

brugte året på at rejse rundt i Europa for at tale med andre nazister, og aktivitetsniveauet var særdeles begrænset. I Aarhus blev et par af partiets medlemmer jaget ud af bydelen Trøjborg, da de i maj forsøgte at sætte plakater op.

Månedens inden var Marc Jordt fra partiets Fredericia-afdeling i byretten blevet dømt for voldtægt. Jordt, der har været en del af kernen i DNSB og fulgte med over i Danskernes Parti, blev idømt tre års fængsel for en usædvanligt grov voldtægt.

Årets mest interessante begivenhed udsprang ikke fra det klassiske gadenazistiske miljø. Det var derimod kredsen omkring den nationalkonservative internetside, Uriasposten, og resten af den yderste højrefløjs centrale blogs. De tog initiativ til Mosbjerg Folkefest, der samlede ca. 125 deltagere. Det blev den største begivenhed på den radikale højrefløj i 2014, men var også politisk spændende, fordi den var et af de første større skridt i counter jihad-bevægelsens forsøg på at rykke fra internettet ud i den virkelige verden.

Truslen fra højre

 I september 2014 offentliggjorde Det Nationale Forskningscenter for Velfærd (SFI) sin rapport om, hvad forskerne bag karakteriserer som antidemokratiske og ekstreme miljøer i Danmark. Rapporten blev kraftigt kritiseret fra flere sider, bl.a. for sine manglende klare og velunderbyggede definitioner og kriterier. Samtidig valgte forskerne bag rapporten at udelade de nynazistiske organisationer Danskernes Parti og White Pride fra deres kortlægning af den yderste højrefløj, der primært fokuserede på organisationernes politiske holdninger og i mindre udstrækning på deres politiske handlinger, herunder vold og trusler.

VOLDEN SOM CENTRALT PARAMETER

I modsætning til SFI mener vi, at det i langt højere grad er det yderste højes organiserede voldsanvendelse og -potentiale, snarere end dens ekstreme holdninger og antidemokratiske propaganda, der aktuelt udgør det største problem for samfundet i almindelighed, og den største trussel for højrefløjens politiske modstandere i særdeleshed.

Fascismen agerer traditionelt gennem gadeorienteret og militant aktivisme, herunder et voldsherredømme ift. politiske modstandere og andre, som fascisterne opfatter som samfundsfjender. Det være sig etniske minoriteter, religiøse grupper og LGBT-personer. Det kommer til udtryk i voldsanvendelse, trusler og et forsøg på at opretholde en politisk dominans i gaderummet, typisk gennem forholdsvist tilfældig, individuel vold og planlagte angreb på venstrefløjsgupper og -demonstrationer. Også i Danmark, hvor der findes

en række af nynazistiske, højrenationale og fascistiske organisationer, der gennem deres praksis eller voldspotentiale udgør en sådan fysisk trussel.

For politiske modstandere på venstrefløjens betyder volden og voldstruslen fra højre en begrænsning i det politiske spillerum og en konkret trussel mod organisationer og enkeltpersoner. For samfundet som hele betyder den en begrænsning af de demokratiske rettigheder og et utrygt samfund for de grupper, volden rammer, og skaber en meget korporlig undertrykkelse af bestemte grupper og individer.

Truslen fra højre kom i 2014 primært fra organiserede nazister og højreradikale. Vi har identificeret hvilke organisationer eller grupper af personer, det drejer sig om, og hvori den konkrete trussel består. Vi har benyttet tre kriterier, som organisationerne er medtaget på baggrund af:

- De udgør en konkret eller potentiel trussel for personer eller organisationer fra venstrefløjens, minoritetsgrupper eller dele af befolkningen som sådan,
- De benytter en individuel eller organiseret politisk voldsanvendelse eller har en voldsparat medlemsskare,
- Gruppen eksisterer i 2015 og var aktive i 2014.

Med »konkret trussel« mener vi, at truslen er udtalt i form af tidligere voldsanvendelse eller aktuelle trusler om voldsanvendelse mod bestemte grupper eller personer. Men »potentiel trussel« mener vi, at truslen findes i kraft af det voldspotentiale, en organisation besidder i kraft af sine medlemmers voldsparathed. Aktiviteter i 2014 er et løsere kriterium, idet

det ikke nødvendigvis dækker voldelige handlinger, men blot organisatorisk aktivitet.

DANMARKS NATIONALE FRONT

Den nazistiske organisation, DNF, findes primært i hovedstadsområdet, og har siden dannelsen i 2007 været en af de mest militante og voldsparate organisationer på den yderste højrefløj. Organisationen har en militant retorik, og ved flere lejligheder har DNF vist sig meget voldsparat. Flere af DNF's medlemmer har voldsdomme eller domme for ulovlig våbenbesiddelse bag sig, og organisationen afholder åbenlyst gadekamps- og kampsportstræning, senest ved to interne arrangementer i 2014. I 2011 var DNF på besøg hos nynazistiske Slavisk Union i Rusland, hvor de modtog våbentræning.

DNF's primære aktiviteter består i propaganda-spredning, men medlemmer har ved flere lejligheder stået bag voldelige overfald på politiske modstandere. Således stod folk fra DNF bag to overfald på venstreorienterede i Sydhavns kvarteret i januar og marts 2014, og et kendt medlem af DNF angreb i februar samme år en antiracistisk manifestation. Også etniske minoriteter har været mål for DNF's vold. I 2012 angreb tre DNF'ere en gruppe sultestrejkende iranske asylansøgere på Christiansborg Slotsplads. Samtidig søger DNF som organisation med jævne mellemrum konfrontation med venstrefløjens, især i forbindelse med demonstrationer.

DANISH DEFENCE LEAGUE

Den antimuslimske og højrenationale organisation, Danish Defence League (DDL), er

primært baseret i hovedstadsområdet og på Fyn. Organisationen, der fører en mere afdæmpet retorik udadtil, har i et stykke tid haft et faldende aktivitetsniveau, der mest består af propaganda-spredning. Flere af DDL's medlemmer har imidlertid voldsdomme eller har deltaget i volds handlinger mod politiske modstandere, og har i retorik og handling vist en høj grad af voldsparathed. Samtidig opsøger gruppen og dens medlemmer lejlighedsvis konfrontation med venstrefløjens. F.eks. i forbindelse med to antiracistiske demonstrationer i december 2013 og januar 2014 i Sydhavnen. I 2012 deltog medlemmer af DDL ligeledes i et angreb på en antifascistisk manifestation i Odense.

I angrebet i Odense deltog også medlemmer af Rightwings, en kampsportsgruppe fra Kalundborg-området, der var aktive i 2012-2014 og havde en vis tilknytning til DDL. Rightwings var en 'fri' kammeratskabsgruppe snarere end en traditionel politisk organisation. Meget få i Rightwings havde en fortid i Dansk Front eller andre organiserede racistiske eller nazistiske miljøer.

DANSKERNES PARTI

Det nynazistiske parti, der er en udbryderorganisation fra DNSB, er aktive i en række jyske byer, især Aalborg og Aarhus, samt i Københavnsområdet. Danskernes Parti fører, inspireret af lignende organisationer i Sverige og Tyskland, en legalitetsstrategi, og forsøger som følge heraf at fremstå pæne og demokratiske. Partiet benytter således ikke militante midler.

Det legale udtryk dækker dog over en medlemsskare, der for kerneaktiviteter

nes vedkommende består af personer med fortid i en række voldsparate, nazistiske organisationer, heriblandt DNSB, DNF, White Pride og det gamle Dansk Front-netværk. Flere medlemmer har voldsdomme eller har deltaget i overfald. Samtidig viser erfaringerne med partiets søsterorganisationer, Svenskarnas Parti i Sverige og NPD i Tyskland, at legalitetsstrategien ikke er en hindring for grov voldsudøvelse mod politiske modstandere, når organisationerne har opnået et tilstrækkeligt stort råderum i samfundet.

FRIT DANMARK

På Fyn findes det lille antimuslimske parti, Frit Danmark, der ledes af Michael Ellegaard. Organisationen har en meget begrænset medlemsskare og aktivitetsniveau, og forsøger ligesom Danskernes Parti at fremstå legitime, bl.a. ved at stille op til kommunal- og regionsvalg. Til trods herfor fremstår formanden Michael Ellegaard stærkt voldsparat, og medlemsaktiviteterne har tidligere inkluderet skydetræning, hvor grisehoveder blev brugt som skydeskive for at illudere menneskehoveder. Formanden har en lang række voldsdomme og er desuden dømt for at skyde en politibetjent under en ransagning.

ULTRA WHITE PRIDE

Den mest voldelige organisation på den yderste højre de sidste 15 år, målt på antallet af overfald, har uden tvivl været den nazistiske hooligangruppe, Ultra White Pride fra Aarhus.

Siden 1994 har White Pride støttet fodboldklubben AGF, men har fra starten været en erklæret nazistisk gruppe og i gennem

årene stået bag et utal af overfald på etniske minoriteter og venstrefløjaktivister. Gruppen agerer primært gennem planlagte såvel som tilfældige og ofte meget grove overfald på venstrefløjens og minoriteter, opsøgning af konfrontationer, trusler og hærværk. I både den nuværende og i de tidligere generationer af White Pride-medlemmer har der været mange voldsdomme. Sidste år var forholdsvist stille for White Pride, der i dag kun er en skygge af sig selv. Alligevel stod gruppen bag fire overfald eller forsøg på overfald i april 2014.

ENSOMME ULVE

Den største enkeltstående, men samtidig meget diffuse trussel fra den yderste højre i dag, ikke blot mod politiske modstandere, men mod samfundet som hele, kommer dog ikke fra de kendte organiserede højreradikale grupper. Den kommer i stedet fra ekstremt radikaliserede enkeltpersoner eller smågrupper uden for venstrefløjens eller myndighedernes søgelys.

Sådanne »ensomme ulve« eller grupper radikaliseret gennem racistisk propaganda, via internetbaserede blogfællesskaber eller inspireret af f.eks. idéen om leaderless resistance udgør erfaringsmæssigt det største potentiale for fascistisk terrorisme eller massevold rettet mod politiske modstandere, etniske minoriteter eller mod statsapparatet. Nyere eksempler fra vores nabolande er Anders Behring Breiviks angreb i Norge i 2011, Malmö-skytten Peter Mangs og den tyske nazistiske terrorcelle NSU. Radikaliserede og voldsparate enkeltpersoner eller hemmelige grupper er ekstremt svære at opdage, dokumentere eller handle imod.

DNF på gaden

– 10. maj 2014

Med et par års mellemrum sker det. Den militante højrefløj føler sig så stærke, at de samler kræfter til hvad de tror og håber bliver en stor demonstration. Drømmen er at kickstarte bevægelsen, at vise, at man er en kraft, som samfundet skal tage seriøst, og at man ikke vil ligge under for nabolandenes store nazistiske marcher.

Vi så det i 2006, hvor Dansk Front først i februar i Hillerød nord for København og i juni i Svendborg samlede mere end 100 demonstranter. Demonstrationen i Svendborg samlede på det tidspunkt det højeste antal danske deltagere i en racistisk demonstration. Seks år senere var det tid igen, da Danish Defence League under kommando af den engelske moderorganisation EDL samlede op mod 300 personer i Aarhus.

I 2014 var turen så kommet til København og DNF, Danmarks Nationale Front. Efter et år, hvor DNF-medlemmer og -grupper havde begået flere overfald i bl.a. den københavnske bydel Sydhavnen, følte de sig stærke nok til en stor markering. Nu gjaldt det.

Den 3. april annoncerede de, at de mere end en måned senere, den 10. maj, ville demonstrere på Christiansborg Slotsplads. Det var den første offentligt annoncerede nazistiske demonstration i København siden Anden Verdenskrig.

På dagen samledes hovedparten af demonstrationsdeltagerne i det sydvestlige København og tog sammen en Movia-bus til Christiansborg Slotsplads. Her havde en massiv mængde politi afspærret en lille del af pladsen, lige ud for indkørslen til Prins Jørgens Gård.

Nazisternes demonstrationsplaner havde naturligvis fået antiracister til at mobilisere. Netværket Racismefri By samlede først op mod 1000 deltagere i en

demonstration, der sluttede to timer før nazisternes markering. Herefter mødtes omkring 400 antifascister ved venstreradikale Antifascistisk Aktions samling ved Rundetårn.

Herfra gik det stærkt. Mens nazisterne stadig var ved at rigge højtaleranlæg og faner til, strømmede antifascister op mod Christiansborg Slotsplads, og i første omgang mistede politiet grebet om situationen. Få minutter efter klokken 15, hvor DNF-demonstrationen var indkaldt til at starte, blev de omkring 50 nazister eskorteret ud af København i politiets sikrede mandskabsvogne. Derefter faldt der for en stund ro over området, før en gruppe på 10 højreradikale fra gruppen Rightwings dukkede op nær Christiansborg. De blev dog jaget på flugt af en fem-seks gange så stor gruppe antifascister, hvorfor de måtte søge ly bag politiets kæder. Her blev de anholdt og ligesom DNF kørt ud af området af politiet.

DNF og deres udenlandske venner fra bl.a. Tyskland og Sverige satte sig herefter på et værtshus i Hvidovre og drak øl under bevogtning af politiet. Ud på aftenen satte hovedparten af dem sig på et tog, men nåede ikke mange stationer, før de blev anholdt efter at have skabt uro i toget.

Efter at have tilbragt et par timer på Bellahøj politistation blev nazisterne løsladt i mindre grupper, og igen kom de i problemer. Flere af de små grupper blev nemlig angrebet af ventende antifascister.

For DNF blev demonstrationen alt andet end den succes, de havde håbet på. Efter demonstrationen annoncerede de på deres hjemmeside, at de ville gentage demonstrationsforsøget i sensommeren 2014. Ved redaktionens afslutning (januar 2015) har DNF stadig ikke gennemført offentligt indkaldte aktiviteter.

Valgår og nynazistisk fiasko

 Den 14. september var der valg til Riksdagen og kommunalbestyrelserne i Sverige, og optakten til valget kom til at præge året på den yderste højrefløj. I det store højrenationale og indvandringsfjendtlige parti, Sverigedemokraterna, havde man længe vidst, at man ville få det bedste valg nogensinde. Spørgsmålet var blot, hvor mange procent partiet ville gå frem.

Den erkendelse fandtes også på både højre- og venstrefløjen, der vidste, at valget ville føre en radikal ændring med sig. På venstrefløjen frygtede man, at Sverigedemokraternas fremgang ville medføre et mere højredrejet samfund, hvor partiets ideologi ville få en helt ny gennemslagskraft. Det yderste højre vejrede til gengæld morgenluft og øjnede muligheden for at manøvrere sig ind på den politiske arena, når den offentlige debat rykkede mod højre.

SVENSKARNAS PARTI I VALGOFFENSIV

Siden nazipartiet Nationalsocialistisk Fronts forvandling til Svenskarnas Parti i slutningen af 00'erne, har en vigtig del af partiets strategi været at positionere sig som det eneste sande svensk-venlige parti.

Når Sverigedemokraterna har ekskluderet medlemmer og tillidsvalgte på grund af ideologiske afvigelser, har Svenskarnas Parti stået parat til at invitere personerne indenfor med løfter om, at ingen ville blive smidt ud på grund af sine holdninger. En række kommunalpolitikere skiftede således parti i sidste valgperiode fra Sverigedemokraterna til Svenskarnas Parti, og det nynazistiske parti blev på denne måde repræsenteret i kommunalbestyrelser, selvom partiet ikke selv var valgt ind.

Ved valget i september satsede Svenskarnas Parti stort, overbevist om at deres tid som parlamentarisk parti var inde. I mere end 30 kommuner opstillede partiet sine kandidater, der alle havde fået intern uddannelse for at være klar til rol-

len som politiker. Målet var at få 10 kommunale mandater og 10.000 stemmer ved Riksdagsvalget.

Hele foråret og sommeren førte partiledelsen og medlemmerne kampagne rundt om i landet, uberørt af det faktum, at et af deres mest kendte medlemmer gemte sig hos ukrainske militser, efterlyst for drabsforsøget på flere venstrefløjsaktivister i Malmö den 9. marts.

KURVEN KNÆKKET

I ugerne op til valget rejste en del af ledelsen landet rundt og gennemførte en række torve-møder i de kommuner, hvor man satte sig på at blive valgt. Med sig havde de menige partimedlemmer, der fik penge for at deltage i turen.

Overalt blev de mødt af protester. Protester, der kulminerede i Stockholm to uger før valgdagen, hvor mere end 10.000 protesterede mod Svenskarnas Partis demonstration, der talte cirka 150 deltagere og foregik under den mest massive politibeskyttelse i mange år. Selvom der var 100 deltagere færre end en lignende demonstration forrige år, var demonstrationens talere fulde af håb for fremtiden.

Dagen efter valget ramte realiteterne partiet som et koldt styrted. Partiet fik ikke et eneste kommunalt mandat, og i Riksdagsvalget fik Svenskarnas Parti under 5.000 stemmer. Det resulterede i, at en række medlemmer forlod partiet, og de interne diskussioner siden viser, at der efter valget hersker stor utilfredshed i partiet.

Da den nye regering i slutningen af året annoncerede, at der skulle afholdes nyvalg i Sverige annoncerede Svenskarnas Parti, at de ikke ville stille op. Luften var gået af ballonen, og den er ikke kommet tilbage.

Siden da har partiet nedlagt sin avis. Dets internet-radiogruppe har trukket sig længere og længere væk fra partiet og en række medlemmer, heriblandt mindst én fra ledelsen, står overfor at skulle i retten for voldsforhold.

Nordfront gennemførte i 2012 en demonstration i Trondheim. 25 deltagere blev anholdt, heraf 23 tilrejste svenske nazister.

Nye satsninger i norsk nazisme

 I Norge bød 2014 på nye projekter i den nynazistiske bevægelse. Den skandinaviske Nordfront-bevægelse, der i Sverige er bedst kendt som Svenska Motståndsrörelsen, slog igennem med et »apolitisk« borgerværn. Samtidig fik nazi-bevægelsen en ny nyhedsportal.

I 2007 døde det første forsøg på at lave en norsk afdeling af Nordfront. Fire år senere blev den relanceret under ledelse af black metal-musikeren Haakon Forwald. I juli 2013 flyttede Forwald til Sverige, men han har stadig lederrollen i den norske afdeling.

Forwald er hurtigt steget til tops i den internationale Nordfront-organisation.

Han er således central i redaktionsarbejdet på Nordfronts forskellige hjemmesider, og er en af de få, der har tilladelse til at være talsperson for organisationen. Derudover er han kontaktperson mellem organisationens ledelse og den danske afdeling.

BORGERVERNET ROGALAND

I starten af året blev Facebook-gruppen Borgervernet Rogaland skabt. Gruppen præsenterede sig selv som modstandere af en planlagt asyллеjr i Rogaland-området i det sydvestlige Norge, men opremsede samtidig en række nazistiske organisationer og hjemmesider, som de sympati-

serede med. Grundlæggerne af gruppen var medlemmer af Nordfronts Afdeling 3 i Vestlandet, og når de har været ude med løbesedler mod asyллеjren, har de også haft Nordfront-propaganda med.

Gruppen fik meget medieopmærksomhed og blev først og fremmest beskrevet som »indvandringskritikere« og »asyллеjrmodstandere«. Det kom så vidt, at Stavangers kulturhus, Sølvberget, arrangerede et debattmøde om racisme, borgerværn og ytringsfrihed, hvor Øystein Vaule, talsperson for Borgervernet Rogaland og medlem af Nordfront, blev inviteret. Trods protester blev debatten gennemført.

VOLDSROMANTIK

Nordfront er en organisation, hvor vold spiller en central rolle. I november afslørede Researchkollektivet INFO sammen med avisen Klassekampen den kendte morder, Ole Nicolai Kvislers, koblinger til Nordfront. Da Nordfront blev konfronteret af Klassekampen, sagde den svenske talsmand Pär Öberg:

»Han har taget sin straf. Vi lever i et hårdt samfund og det bliver hårdere. Mennesker kan tvinges til at begå radikale lovovertrædelser.«

Et andet voldsdomt Nordfront-medlem er Tommy Olsen fra Afdeling 2 i Sörlandet. I 2001 blev han idømt en længere

fængselsstraf for at have knivstukket en mand med afrikansk baggrund otte gange.

I oktober forsøgte medlemmer af hans afdeling at tvinge sig ind til et møde hos venstrefløjspartiet Rødt, men det mislykkedes. I slutningen af året gennemførte politiet husransagninger mod flere Nordfront-aktivister og fandt en større mængde våben.

NYNAZISTISK MEDIESTRATEGI

Parallelt med Nordfront-projektet forsøger dele af den nazistiske bevægelse at opbygge sine egne mediekkanaler. I juli åbnede nyhedsiden www.frieord.no, hvis redaktør er den tidligere nazileder Thorgrim

Bredesen. Han benægter alle koblinger til nazisme, selvom websiden har tætte bånd til Svenskarnas Parti og Danskernes Parti.

Redaktionen bag frieord.no har hovedsagligt fokuseret på at skrive om kriminalitet og andre problemer, som de tilskriver indvandring. Ved flere lejligheder har de også publiceret artikler, der angreb organisationer og enkeltpersoner, som arbejder med antiracisme. Selv om frieord.no har klare bånd til nazi-bevægelsen har de på kort tid opbygget en forholdsvis stor læserskare.

Nazistiske gadepatruljer i Helsinki

 De sidste fem år har den radikale højrefløj i Finland øget sit aktivitetsniveau, det seneste år bl.a. med en række løbeseddel-uddelinger, der blev filmet og publiceret på nettet, med det formål at skabe opmærksomhed via sociale medier.

Højrepopulisterne har derimod ingen gade- eller lokalaktiviteter, men er primært aktive på internettet og i forbindelse med valgkamp. De nazistiske grupper har ikke nok medlemmer til at mobilisere til større gadeaktiviteter, så de har koncentreret sig om landsdækkende mobiliseringer, hvor de uannonceret dukker op i en by og deler løbesedler ud i et kort tidsrum, for derved at forhindre modstand fra antiracister.

To begivenheder i 2014 fremstår dog som mere interessante end de sædvanlige småaktiviteter. Siden 2011 har Den Finske Modstandsbevægelse, der er den lokale aflægger af den nazistiske Svenska Motståndsrörelsen og altså en del af den skandinaviske Nordfront-organisation, haft en række aktiviteter, der har brudt med organisationens snævre og ortodokse Hitler-tro. En af dem var at samarbejde med den italienske fascistgruppe Casa Pound og autonome nationalister fra Tyskland, der tilhører en helt anden strømning end Nordfront.

I 2014 gik de finske Nordfront-folk dog endnu længere i sin deltagelse i ikke-nationalistiske aktiviteter, samtidig med at de har forsøgt at organisere sine egne

nationalistiske aktiviteter.

GADEPATRULJER I HELSINKI

I sensommeren begik en gruppe teenagere en mindre serie voldelige røverier i Helsinki. Selvom alle de anholdte teenagere var født i Finland og halvdelen ikke havde indvandrerbaggrund udråbte medierne dem til en »voldelig indvandrerbande« og aviserne skrev meget om røverierne.

Da historierne kørte, forsøgte Den Finske Modstandsbevægelse at spinne historien til sin fordel. De sendte »stormtropperne« ud for at bringe ro og orden i gaderne. Den 11. oktober startede deres kampagne, da otte medlemmer af organisationen gik rundt i det centrale Helsinki, mens de tweetede, at de nu patruljerede

for at skabe tryk, fordi politiet ikke kunne løfte opgaven. Selvom patruljen var en overraskelse for alle, blev gruppen konfronteret fysisk af en gruppe teenagere.

Det lille forsøg på at vinde terræn lykkedes, og medierne skrev om patruljen, så selvom de ikke havde succes på gaden, var det vellykket i pressen.

Ugen efter mobiliserede den selverklærede modstandsbevægelse sine medlemmer fra hele Finland og fik støtte fra Sverige. Også denne gang annoncerede de først patruljen, da den startede, men alligevel havde de politiskorte, da de ankom til det centrale Helsinki. Her blev de dog angrebet af en større gruppe antifascister, der havde forudset patruljen. Politiet greb hurtigt ind, og ingen kom alvorligt til skade.

Ugen efter forsøgte Den Finske Modstandsbevægelse et tredje og sidste forsøg. Denne gang var patruljen mandsopdækket af politiet fra start til slut, så de gennemførte gåturen gennem det centrale Helsinki. Selvom naziorganisationen tabte street credibility, så fik de mere medieopmærksomhed end nogensinde før. Det var desuden en opmærksomhed, der var markant mere positiv end tidligere omtale.

UAFHÆNGIGHEDSDAGEN

Den 6. december, på Finlands uafhængighedsdag, havde en gruppe, der kaldte sig »612« indkaldt til demonstration. Under parolen »Uafhængighed er værd at fejre« samlede de 150 deltagere. Den officielle

arrangør af marchen var den kendte fascist Timo Hännikäinen.

Mest interessant er dog, at alle højreradikale tendenser og strømninger i Finland opfordrede sine medlemmer til at deltage, men uden at medbringe egne bannere. Marchen dækkede derfor et bredt spektrum af højreradikale og nynazister. Tænk tanken Suomen Sisu, hvis nuværende og tidligere medlemmer sidder i både det finske parlament og EU-parlamentet, opfordrede til deltagelse. Det samme gjorde Den Finske Modstandsbevægelse, der trak mere end 20 af sine medlemmer med, også selvom organisationen officielt vil droppe den finske selvstændighed og gøre Finland til en del af en samlet nordisk nation.

PEGIDA, HOGESA og nazister i krise

 Pegida startede sidste år i Dresden i det østlige Tyskland, da initiativtageren, Lutz Bachmann, oplevede en demonstration, hvor PKK-sympatisører demonstrerede i solidaritet med den kurdiske by Kobanes kamp mod Islamisk Stat. Samme dag var der sammenstød mellem kurdiske støtter og IS-sympatisører i Hamburg. Det blev startskuddet til Pegida-demonstrationerne, hvor frontbaneret talte imod »udkæmpelse af religiøse konflikter på tysk jord«. Udgangspunktet handlede altså ikke kun om at protestere mod IS, men også mod sympatisører af det kurdiske folk.

Siden starten, er Pegidas demonstrationer vokset sig større og større. Den 20. oktober 2014 var der 350 demonstranter ved Pegida i Dresden. 14 dage senere var de 1.000, 17. november 3.200 deltagere, og 8. december var der 10.000. To dage før jul, den 22. december, talte Pegida-demonstrationen 17.500 deltagere, og den 12. januar, få dage efter terrorangrebet i Paris, kulminerede deltagerantallet. Ifølge politiet var der 25.000 demonstranter, mens forskere fik tallet til 18.000. Ved demonstrationen gik Pegida-demonstranterne med sørgebind.

EN KOMPLEKS STØRRELSE

Grundlaget for Pegida-initiativet tæller hovedsageligt punkter, der handler om udvisning af islamister, lovstramninger mod indvandrere og flygtninge, samt en række andre klassiske højrepopulistiske holdninger, men indeholder også et nej til krig mod Rusland.

Selvom udgangspunktet handlede om islamister, så gik der kun ganske kort tid, før det politiske indhold i marcherne kom til at handle om indvandring og asylpolitik generelt, samt bevarelsen af »den tyske identitet«. Kort tid efter begyndte bevægelse også at benytte nazistiske begreber som »løgnerpresse«, der var Goebbels yndlingsord, og »folkeforræder«, der også er en nazistisk term. I dag kan man derfor

ikke længere tale om en bevægelse, der udelukkende handler om islamisme, som det ellers er blevet fremstillet.

Det afspejler sig især i undersøgelser, der viser hvilke partier Pegida-deltagerne ville stemme på. Her får Alternative für Deutschland (AfD) absolut flertal. Nazi-partiet NPD er det eneste andet parti, der blandt Pegida-demonstranterne kommer over spærregrænsen på fem procent.

Selvom Pegida er slået massivt igennem i Dresden, har det været sværere i resten af Tyskland. Selvom marcher har været forsøgt i blandt andet München, Berlin og Köln, har ingen af dem samlet mere end 1.000 personer, og de har været mødt af omfattende protester. Enkelte dage har mere end 100.000 antifascister været på gaden over hele Tyskland.

Og at det netop er i Dresden, at Pegida har fået fat, er måske ingen overraskelse. NPD har i flere valgperioder siddet i delstatsparlamentet, og byen lagde op igen om 00'erne gader til verdens største nazimarcher siden Anden Verdenskrig. Lokale antifascister vurderer at omkring 3.000 nynazister deltog ved Pegida-demonstrationen i Dresden 12. januar i år.

HOGESA

2014 var også året, hvor Hogesa for en kort stund tiltrak sig opmærksomhed. Navnet er en forkortelse for Hooligans gegen Salafisten (»Hooligans mod Salafister«), og dækker over en sammenslutning af hooligans fra store dele af Tyskland, der sammen demonstrerede mod islamistiske demonstrationer. De første Hogesa-demonstrationer samlede et par hundrede deltagere, men i Köln lykkedes det i efteråret at samle 4.500 deltagere. Hurtigt slog politiet dog ned på bevægelsen, der blev udsat for omfattende repression og begrænsninger. Da Hogesa i januar 2015 havde intern venskabsdag, dukkede kun 50 personer op og bevægelsen er i praksis død.

ALTERNATIVE FÜR DEUTSCHLAND (AFD)
Et parti, der er alt andet end dødt, er Alter-

native für Deutschland (AfD). Det højrepopulistiske parti blev dannet i 2013 på et EU-kritisk grundlag. Blandt mærkesagerne var fra start et ønske om Tysklands udmeldelse af Eurosamarbejdet, et stop for flygtningestrømmen og udvisning af kriminelle indvandrere. De udfyldte et stort hul i tysk politik mellem det konservative CDU og den nynazistiske bevægelse. Et klassisk højrepopulistisk parti var født. Ved rigsdagsvalget fik AfD 4,7 procent af stemmerne og kom lige akkurat ikke ind. Det gjorde de til gengæld ved EU-parlamentsvalget i maj, hvor de fik 7,4 procent af stemmerne. Ved delstatsparlamentsvalgene i både Sachsen, Thüringen og Brandenburg fik partiet cirka hver 10. stemme.

Ligesom Dansk Folkeparti herhjemme er AfD hurtige til at ekskludere medlemmer, hvis bånd til nazibevægelsen afsløres.

NAZIKRISE

Mens højrepopulistiske tendenser som Pegida og AfD er på fremmarch, går det den anden vej for de organiserede nazister. Ved NPD's 50 års-fødselsdagsfest deltog kun 150 personer, og partiet er i sin hidtil største krise. Det skyldes interne stridigheder, omfattende økonomiske problemer, og at partiet lige akkurat ikke kom ind i delstatsparlamentet i Sachsen.

Samme krise præger også resten af den nazistiske bevægelse. Modstanden fra en bred antifascistisk bevægelse og en massiv politiovervågning og -repression har umuliggjort de store nazistiske marcher, der tidligere fungerede som samlingspunkt. Stort set hele bevægelsen er derfor ramt af en aktivitetskrise.

Den eneste undtagelse er den nynazistiske bevægelse i Østberlin. Her har opførelsen af en række flygtningecentre fået nynazisterne på gaden i tæt samarbejde med lokale beboere. En lang række demonstrationer har tiltrukket op mod 6-700 deltagere henover efteråret.

Researchkollektivet Redox er en antifascistisk research-gruppe, der blev stiftet i vinteren 2005-06. Navnet Redox er en sammentrækning af ordene research og dokumentation. Vi bedriver journalistisk research, graver i den yderste højrefløjs aktiviteter og strukturer og publicerer derefter vores resultater for offentligheden.

Redox.dk